

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR TOUHY A ZLATA

ELIZA RAINE

DVŮR TOUHY A ZLATA

**KNIHY ELIZY RAINE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Královna spoutaná stíny

Dvůr havranů a zkázy

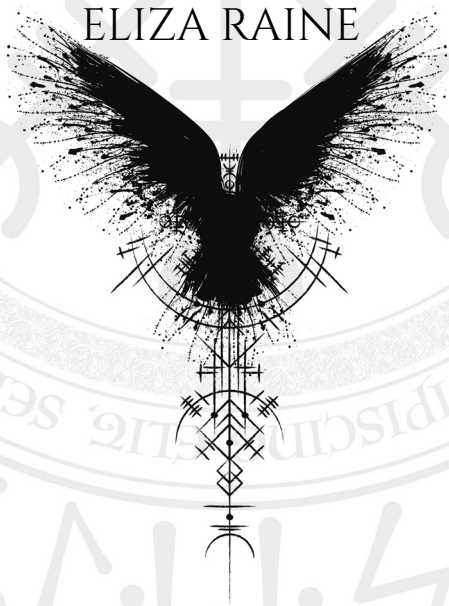
Dvůr touhy a zlata

Připravujeme

Dvůr monster a zloby

Dvůr hadů a tajemství

ELIZA RAINÉ

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR TOUHY A ZLATA

Přeložila Lucie Syrovátková

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Eliza Raine, 2023

Translation © Lucie Syrovátková, 2026

Cover Illustration © Ann Fleur Art, 2023

Book Illustration © LongQuattro | istockphoto, 2022

Map © Stardust Book Services | Fred Kroner, 2023

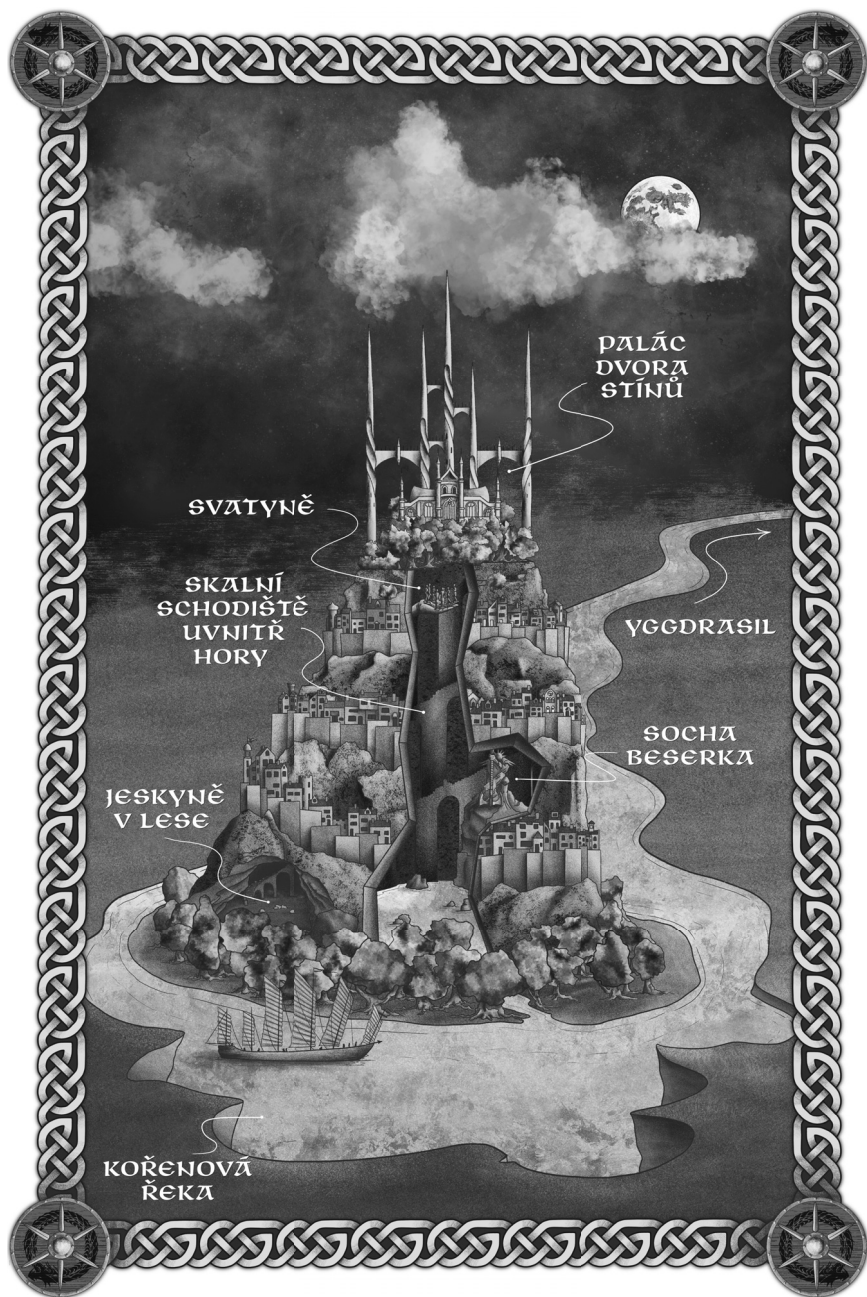
Book Design © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-103-1 (pdf)

*Pro každého, kdo se nikdy nevzdává.
U Odina, všechno to zvládneš.*

PALÁC
DVORŤ
STÍNŮ

SVATYNĚ

SKALNÍ
SCHODIŠTĚ
UVNITŘ
HORY

YGGDRASIL

SOCHA
BESERKA

JESKYNĚ
V LESE

KOŘENOVÁ
ŘEKA

STALO SE VE *DVOŘE HAVRANŮ* *A ZKÁZY...*

Reyna je sirotek, lidská, runou poznamenaná otrokyně, která vyrábí hole pro zlaté fae – říká se jí zlatonoška. Je jediným člověkem v *Yggdrasilu*, který nemá hnědé, ale měděné vlasy.

Když si ji jeden obzvlášť násilný a krutý zlatý fae, lord Orm, vybere jako svou příští spoutanou konkubínu, Reyna začne plánovat útěk.

K útěku ale nedorazí.

Spolu s jejími dvěma přáteli, Lhorisem a Karou, ji unese princ Mazrit ze Dvora stínů.

Stínovní fae dokážou proniknout do mysli, a to Reynu děsí, protože celý život skrývá tajemství: pokaždé, když pracuje se zlatem, trápí ji strašlivé vidiny nemrtvých nestvůr na okrajích *Yggdrasilu*, zvaných hladoví.

Mazrit s ní má nejasné plány a je donucen k sobě Reynu magicky připoutat zasnubním poutem, aby své šílené maceše – královně – zabránil zabít všechny tři zlatonoše.

Princ ji zavede do tajné svatyně pod horou, kde stojí kruh soch a na jedné z nich je nápis, že zlatonoška s měděnými vlasy je klíč.

Po nevydařeném útěku, útoku jedovatého hada a setkání s magickou sovou, kterou poslal záhadný fae, začíná

Reyna pomalu věřit, že princ možná není takové monstrum, za které ho všichni mají.

Z Mazritova těla se dokonce zvedají zlaté runy, což by u stínového fae nemělo být možné.

Po opravení zlaté sochy ve svatyni má Reyna vidinu, ale místo hladových vidí Mazrita s jeho matkou. Ve své vizi se dozví, že smrt jeho matky Mazritovi propůjčila magii na pět let, ale do svých třicátých narozenin musí najít mlžnou hůl. Následně Reynu někdo shodí dolů z útesu, na kterém svatyně stojí, ovšem sova Voror ji zachrání. Konečně by mohla uprchnout, ale uvědomí si, že její osud je neoddlitelně spjatý se svatyní i princem, a rozhodne se neutíkat.

Na cestě zpět je napadena hladovými – tentokrát jdou přímo po ní.

V poslední chvíli se objeví princ na obřím medvědovi a výbuchem své hole je na čas zničí... ale zároveň sám utrpí těžká zranění.

Ještě Reynu stihne varovat, že královna je na cestě, a pak se zhroutí.

1. KAPITOLA

REYNA

Sklouzla jsem ze stromu dolů a srdce mi bušilo tak silně, až mi z toho bolest vystřelovala do žeber.

„Vorore, žije ještě některá z těch věcí?“ zeptala jsem se, když se mé nohy dotkly země a já se neochotně zadívala na hromadu různých částí těla.

Sova se snesla a přelétla nízko nad těmi jatky. „Nežily ani předtím,“ odpověděla suše. Strach, který jsem předtím slyšela v jejím hlase, zmizel. „Jejich pach je neuvěřitelně odpudivý.“

„Jsme v bezpečí?“ Do žil se mi začínala vracet energie a odplavovala zbytky ochromujícího strachu.

„Zformují se znovu, ale nějakou dobu to potrvá.“

„To je Arthur? Ten medvěd z paláce?“

„Ano.“

Medvěd se jako na zavanou zvedl od jednoho z hladových, kterému ještě před chvílí trhal hrdlo. Upřel na mě oči,

ale nepohnul se. Neohrabaně jsem vykročila mezi roztrhanými kusy těl k princovi.

Voror nelhal. Ten pach byl horší než jen odpudivý. Dýchala jsem mělce ústy a soustředila se na princovo bezvládné tělo.

„Reyno, řekl ti, že královna přichází. A řekl ti, abys utíkala, z důvodu, který není radno zpochybňovat. Jestli tě tady najde, její chování může být... nepředvídatelné.“ Vororův hlas zněl rozvážně, ale naléhavě.

„Zachránil mě. Musím zjistit, jestli je...“ Zarazila jsem se. Jestli je co? Naživu? V bezpečí?

Co to do prdele dělám? Proč nevezmu nohy na ramena?

Klekla jsem si k jeho tělu a odhrnula mu z obličeje pramen vlasů.

Oči se mu pomalu pootevřely.

„Žijete,“ vydechla jsem.

„Ty nebudeš, jestli tě najde. Vezmi Arthura a uteč.“ Sípál a světlo v očích mu pohasínalo. Z úst mu stékal pramínek krve a víčka se znovu zavřela.

„Do hajzlu.“

„Nech ho být,“ naléhal Voror. „Královna mu pomůže. Musíme jít. Slyším koně.“

Zírala jsem na jizvy na Mazritově tváři a na tenký pramínek jasně červené krve, který mu stékal po čelisti. „Ne. Viděla jsem, jak se na sebe dívali. Pochybuju, že by váhala dokončit to, co hladoví začali.“

Voror hlasitě mávl křídly a přistál vedle mě. „Myslíš, že by zabila vlastního syna?“

„Nevlastního. A ano. A myslím, že to ví i on.“

„Tak proč sem přišel? Proč se takhle oslabil?“

Dobrá otázka. Mohlo to opravdu být kvůli mně?

Odhrnula jsem mu kožešinový plášť a hledala jeho hůl.

Horní část byla úplně roztříštěná, stříbrná lebka rozbitá na kusy.

Útroby se mi rozechvěly a zalil mě nepříjemný pocit, že je něco opravdu špatně. Sesbírala jsem, co se dalo, a úlomky nacpala do kapsy. Pak jsem pohlédla na medvěda. Ten na mě zíral s pohybuující se čelistí, zatímco něco žvýkal.

„Vorore, dokážeš s ním mluvit?“

„Zjistím to.“

Sova se zvedla do vzduchu a měkce zahoukala. Medvěd tiše zavřel a vydal se k nám.

Zvedla jsem se a donutila se necouvnout, když se Voror znovu snesl vedle mě.

„Potřebuju, aby prince nesl. Můžeš ho o to požádat?“

Sova zamrkala. „Zkusím to. Není příliš bystrý.“

„Zeptej se ho.“

Sova a medvěd si vyměnili pár zvuků. Zůstala jsem stát, když k nám Arthur došel, sklonil hlavu a čenichem se dotkl princova těla.

Z hrdla mu vyšel tichý, žalostný tón. Podíval se mi přímo do očí.

Polkla jsem a přikývla. „Já vím. Potřebuje naši pomoc.“

„A rychle. Máš asi pět minut, než k nám královna dorazí.“

Jeho slova mě přiměla dát se do pohybu a nervozita, kterou ve mně medvěd vyvolával, se rázem podstatně zmenšila.

„Zvednu ti ho na záda,“ řekla jsem Arthurovi.

Ten na mě zamrkal a pomalu si lehl na zem. Úleva mi projela tělem a padla jsem na kolena.

Jakmile jsem mu ale chtěla podsunout ruku pod tělo, princ se napjal.

„Odinovi dík,“ vydechla jsem, když se mu víčka zachvěla. „Vstávejte. Musíte vstát.“ Táhla jsem ho za mohutnou hrud.

Zaplavila mě nová vlna paniky, když jsem si uvědomila, že nemám šanci. Ani za nic ve *Valhalle* ho nezvednu. Měl minimálně dvojnásobek mojí váhy.

„Proč jsi neutekla?“ Jeho hlas zněl ještě slaběji než předtím, a když promluvil, po rtech mu stekla další kapka krve.

„Do hajzlu, zvedněte se!“ zapřela jsem se a snažila se ho dostat aspoň do sedu. „Jen k Arthurovi!“ Tvář mu zbledla, pak ztuhla. Pohlédl na obrovského medvěda vedle sebe.

„Na tři,“ vydechla jsem a co nejpevněji ho objala kolem hrudi. „Jedna, dva, tři!“

Omdlel v polovině pohybu, ale ještě předtím zvládl zvednout většinu své váhy.

Stačilo to.

Zhroutil se přes medvědí hřbet a já s ním. Sklouzla jsem až na druhou stranu a sykla, když jsem málem dopadla do zbytků něčeho, co jsem si raději ani nechtěla představovat. Vysoukala jsem se zpět s obavou, že Mazrit sklouzne taky, ale byl těžký jak mrtvola a našťástí z Artura nespadl.

Voror se snesl nízko k zemi a v zobáku držel zbytek rozbité hole.

„Budeš muset jet na Arthurovi. Na lidských nohách koně nepředběhneš. A musíš ho držet, aby nespádl.“

Z dálky se ozývalo dusání kopyt. Na žádné váhání nebyl čas.

Vyhoupala jsem se na medvěda, přitáhla si princovo mohutné tělo k sobě a jednou rukou se chytila černé srsti zvířete.

„Pojďme, Arthure.“

Medvěd se nečekaně rychle zvedl a vyrazil.

Jízda na obřím medvědovi, jak jsem brzy zjistila, se nedala srovnat s jízdou na princově koni.

Připadala mi stejně vzrušující, ale z úplně jiných důvodů. Jeho hřbet byl moc široký a udržet se na něm – zároveň s tím, abych udržela i Mazrita – bylo téměř nemožné.

„Vorore, řekni mi prosím, že ví, kam jde?“ křikla jsem, když jsme se řítili houštinami a stromy kolem nás mizely v rozmazaných pruzích. Periferním zrakem jsem zahlédla bílé záblesky – sova letěla vedle nás.

„Tvrdí, že někam do bezpečí,“ ozval se Voror pochybovačně.

Všude bylo bezpečněji než tam, kde byla královna. Co asi řekne na ty rozsekané hladové?

Jak je princ dokázal všechny zabít? Proto se mu rozpadla hůl?

A hlavně *proč*? Proč vůbec přišel?

Bylo mi naprosto jasné, že kdyby se neobjevil, už bych byla mrtvá.

Nebo hůř než mrtvá – roztrhaná a znovu sešitá, odsouzená žít věčnost jako nemrtvé, nenasytné monstrum.

Z té představy se mi zvedl žaludek. Přitiskla jsem se k princovu tělu ještě pevněji. Před očima se mi mihla vzpomínka na mou vidinu.

Až se probudí, odhalím Mazritova tajemství.

Jestli se probudí.

Asi po patnácti minutách, které mi ale připadaly jako hodiny plné klouzání, sjíždění a svírání, medvěd zpomalil. Dorazili jsme na okraj lesa, kde se před námi tyčila temná, skalnatá horská stěna. Stříbrný pás zdobící jeho mohutná ramena začal zářit a pak medvěd znovu zrychlil.

Svírala jsem ho pevně stehny kolem boků, zatímco jsme se řítili přímo ke stěně pokryté mechem.

„Arthure!“ vykřikla jsem právě ve chvíli, kdy se ve svahu objevila nepříteli hluboká jeskyně.

Medvěd zpomalil, ve vchodu se zastavil, posadil se a já s Mazritem v klíně sklouzla dolů. Dopadli jsme měkce na jednu hromadu.

Než jsem stačila cokoli říct, Arthur se otočil čelem k lesu a vyběhl z jeskyně. Stříbrné pruhy na jeho srsti zazářily jasněji a on se vzepjal na zadní.

Stříbrný pás na jeho kožichu se rozzářil a začal chrlit stovky run, které se spojovaly do krásného, jiskřivého štítu.

Runy tančily a třpytily se, dokud se nespojily do dokonalého oválu ozdobeného medvědí hlavou. Nikdy jsem u válečníků nic tak krásného neviděla a zůstala jsem zírat s otevřenou pusou.

Když Arthur dopadl zpět na všechny čtyři, štít se roztočil a vyslal oblouk jisker kolem vchodu jeskyně. Medvěd došel k vypálené čáře v zemi, očichal ji a spokojeně přikývl.

Potom štít zmizel a záře stříbrných pásů na medvědově srsti pohasla.

Voror přistál vedle mě. „Zdá se, že ten hloupý medvěd přece jen k něčemu je,“ pronesl se spokojeným uznáním v hlase. „Tvrdí, že ten štít nás ukryje. Ale nepřekračuj runami utvořenou linii.“

Přikývla jsem, stále ohromená. A pak jsem si vzpomněla, že mám na klíně těžce zraněného muže.

Přesněji řečeno těžce zraněného prince Dvora stínů, který riskoval život, aby zachránil ten můj.

Zadívala jsem se na něj. Tvář měl bílou jako mramor a ani při pádu z medvěda se neprobral.

Co mám, pro Freyu, dělat teď?

2. KAPITOLA

REYNA

„O heň.“
Odrhla jsem pohled od princovy tváře, ve
snaze pochopit sovínu sporadickou poznámku.
„Co?“

„Musíš rozdělat oheň. Léčení vyžaduje energii a vy dva
ji celou vyplýtváte jen na to, abyste se zahřáli, pokud oheň
nezapálíš.“

Přikývla jsem a opatrně se vysoukala zpod princovy
váhy. Co nejpohodlněji jsem ho uložila na kamennou zem
a zvedla se na nohy.

Z místa, kde mě uštkl had, se ozvala pulzující bolest,
ale snažila jsem se ji ignorovat. „Oheň. Dřevo,“ zamumlala
jsem si pro sebe, abych se lépe soustředila.

Když jsem vyšla k ústí jeskyně, všimla jsem si vypále-
né čáry plné run, která značila náš neviditelný štít. Uvnitř

ohraničeného prostoru se nacházelo dost stromů i spadavých větví a listů. Pustila jsem se do sbírání.

Při práci mi hlava jela na plné obrátky, adrenalin vyprchával a začaly se mi třást ruce.

Hladoví přišli pro mě.

Zvedl se mi žaludek, když jsem si klekla k větvi, kterou jsem potřebovala zlomit.

To, že jsem ty zrůdy ve svých vidinách vídala celý život, přece nemohla být náhoda.

Znali mě.

Vrátíme ji, až s ní skončíme.

To řekla ta, která zůstala vzadu mezi stromy.

Nikdy jsem neslyšela hladové mluvit.

Znovu se mi vybavila vzpomínka na její děsivý zpěv. Hladoví měli být bezduché, hladové, nemrtvé stvůry – ne to, co u všech sudiček byla ona. Ale nebylo pochyb, že patřila k nim.

Zachvěla jsem se, když jsem vstala, s rukama plnými dřeva, a nemohla jsem přestat myslet na to, jak ji Arthur trhal na kusy.

Dá se znovu dohromady?

Pomodlila jsem se k Freye, abych ji už nikdy znovu nespátřila. V mých nočních můrách se určitě objeví, ale snad budou bohové dost milosrdní na to, abych ji už nikdy nemusela potkat osobně.

Dřevo jsem složila u vchodu a začala hledat kámen, který by posloužil jako křesadlo. Děkala jsem všechno pro to, abych se nemusela dívat na prince v bezvědomí.

„Nejdřív oheň. Polomrtvý nepřátelský faeský únosce potom,“ řekla jsem si.

„Vorore?“ Sova seděla na balvanu v zadní části malé jeskyně, v přitlmí se lesklo její bílé peří.

„Ano?“

Polkla jsem. „Proč by po mně hladoví šli?“

„Nevím,“ cvakl zobákem.

„Co o nich víš?“

Sedla jsem si na zem a pokoušela se rozdělat oheň, jen abych zaměstnala třesoucí se ruce.

„Jen to, co praví legendy. Bývali to lidé – živí a zdraví –, dokud se neobrátili jeden proti druhému a nezačali požírat maso svých druhů. Bohové je potrestali tím, že jim vštípili nekonečný hlad.“

„Ale tím trestají i ty, které teď loví, ne?“

„Ano. Bohové k tomu jistě měli své důvody.“

„Netušila jsem, že hladoví umí mluvit. Ale ta žena – ona *zpívala*. Slyšel jsi o tom někdy?“

„Myslím, že byla Prastará.“

Zarazila jsem se. „Prastará?“

„Byla jednou z původního klanu.“

Otevřela jsem pusku dokořán. „Počkej, z *toho* klanu, který se mezi sebou požíral? Který bohové potrestali?“

„Ano. Začali sešívát části svých obětí dohromady a vytvářet nové bytosti. Ale původní klan přežívá, pokud se tomu vůbec dá říkat život.“

Dlouze jsem vydechla a kámen mi vypadl z třesoucí se ruky.

To znamenalo, že byla starodávná. Bytost starší než většina fae, kteří vládli pěti dvorům.

„Proč mě chtějí?“ zašeptala jsem.

„Patrně ze stejného důvodu, z jakého tě chce princ. Ze stejného důvodu, ze kterého ti poslali na pomoc mě. Z důvodu, který zatím nikdo z nás nezná.“

I když mě to stálo značné úsilí, odpověď jsem si nechala pro sebe. Voror byl můj spojenec. Kdybych o tom kdy pochybovala, po pádu ze svatyně by mě to už dávno přešlo.

Pohledem jsem sklouzla k Mazritovi. Mohla mít rytina v jeho svatyni něco společného s hladovými?

Ani jsem si nebyla jistá, jestli princ sám ví, proč má vlastně podle těch prastarých klikyháků hledat „zlatonošku s měděnými vlasy“.

Jeho jizvy byly teď zřetelnější, bledá kůže je ještě víc zvyraznila.

Jedna dlouhá, rozeklaná jizva se táhla od obočí přes lícní kost až po ostrou čelist.

Získal je v boji? Nebo mu je udělala žena, která se mu bránila?

Ne, tuhle možnost jsem okamžitě vyloučila. *Protože je čestný.*

Ať už mu věřím, nebo ne, tohle jsem mu upřít nemohla.

Mohlo by být možné, že princ Dvora stínů je jiný než fae, kteří celý můj život lidi ponižovali a zotročovali?

Z jeho rtů se znovu vyvalil tenký pramínek krve a mým tělem projela vlna strachu.

„Nevím, jak mu pomoci,“ zamumlala jsem.

Voror se snesl k nám, přistál na zemi a štouchl zobákem do kožešin, které ho přikrývaly.

„Mívá u sebe mnoho váčků. Možná v nich má léčiva – nebo kouzla.“

Přikývla jsem a donutila se vzpamatovat.

No tak, Reyno. Seber se. Zachránil ti život, teď mu ho zachraň ty.

Přisunula jsem se k němu, nechala oheň být. Ruce se mi pořád třásly, takže křesadlo muselo počkat.

Odtáhla jsem těžký plášť, nejdřív opatrně, pak s větší silou.

Ruce mi okamžitě ztuhly, když jsem uviděla jeho nahou hrud.

„Do prdele.“

„To vysvětluje, proč je v bezvědomí,“ poznamenal Voror tiše.

Uprostřed hrudníku zela rána – široká jako moje dlaň a téměř kruhová. Neviděla jsem v ní ani krev, ani kost. Vypadala, jako by ho někdo popálil a do masa vtiskl černou, kamennou hmotu. Rána byla místy zarudlá. Když jsem se zadívala pozorněji, zdálo se mi, že v ní bledě poblikávají runové tvary.

Ruka mi sama od sebe vystřelila, chtěla jsem se jí dotknout.

„Na tvém místě bych to nedělal,“ ozval se Voror.

Zarazila jsem se. „To mu udělali hladoví?“ zeptala jsem se, i když jsem věděla, že ne. Takovou ránu mohlo způsobit jedině kouzlo.

„Nevím. Prohledej mu opasek.“

Odtrhla jsem pohled od rány a poslechla. Voror měl pravdu – u pasu měl spoustu váčků.

Zanořila jsem ruku do prvního s lehkými rozpaky, že mám ruku skoro u jeho kalhot, a nahmatala něco chladného a tvrdého.

Vytáhla jsem drobný kamenný předmět, který jsem nepoznávala, položila ho vedle sebe a pokračovala v hledání.

Když jsem skončila s prohledáváním opasku, ležely přede mnou malé nože, vrhací hvězdice, tři složité věci z kame-
ne a dřeva, pár svítek a dva měchy ve tvaru rohů.

Zvedla jsem první, vytáhla zátku a přivoněla. Medovina.

Obsah druhého mě okamžitě praštil do nosu. „Nevím, co to je, ale smrdí to příšerně. Tady v tom je medovina,“ oznámila jsem Vororovi.

V hlavě se mi vynořila vzpomínka na chvíli, kdy si myslel, že se zhroutím, a donutil mě vypít medovinu. Tvrdil, že mě posílí.

Rozhodla jsem se, že to bude lepší než nic.

Naklonila jsem se k němu, jemně mu pootevřela ústa a nalila trochu medoviny mezi rty. Stékala po nich dovnitř, ale nic se nestalo.

„Normálně by ho jeho magie uzdravila,“ zamumlala jsem spíš pro sebe. „A co jeho hůl?“

Vytáhla jsem z kapsy rozbité kousky lebky a trnů a začala je skládat dohromady. Jak jsem otáčela chladné úlomky v rukách, uvědomila jsem si, že se dávno přestaly třást.

„Myslím, že jsem tam jeden kus nechala,“ řekla jsem po chvíli a přeměřila si očima výsledek.

Lebku jsem jakž takž poskládala, ale bez pojiva nebude držet pohromadě. Na pravé straně zůstávala velká mezera.

Voror zaklapal zobákem a vrátil se na své místo. „Stejně bys potřebovala stínoutkalce, aby holi vrátil magii.“

„Možná bych pro něj mohla dojet? Vzít Arthura a přivést ho sem?“

Pohlédla jsem ven. Arthur ležel na břiše těsně u runové hranice, oči zavřené.

„Obávám se, že by to byla dlouhá cesta, i na hloupém medvědovi.“

„Není hloupý.“

„To říkáš, protože jsi s ním nezkoušela mluvit,“ zamumlal.

„Mlč, zachránil nám život.“

Cvakl zobákem. „Bez ohledu na jeho inteligenci, nejsem si jist, že princ Mazrit vydrží tak dlouho. Tohle není jen tak ledajaká rána.“

Přelétla jsem pohledem z medvěda na sovu a žaludek se mi stáhl strachem.

Ještě před pár dny bych ho sama zabila.

„Medovinu.“

Princův chraplavý hlas mě vyděsil tak, že jsem upustila lebku, kterou jsem právě složila.

3. KAPITOLA

REYNA

„Princi?“
„Víc medoviny.“
Hýbaly se mu jen rty a oční víčka. Vrhla jsem se k měchu a nalila mu další doušek do úst. Tentokrát polkl.
„Ještě?“

„Ještě. Ale pomalu.“

Přikývla jsem a opatrně mu po malých doušcích vlévala tekutinu mezi rty.

Do tváří se mu pomalu vracela barva, a než byl měch prázdný, začal se neklidně vrtět na tvrdé zemi.

Pomalu se posadil, tvář měl zkřivenou bolestí.

„Opřete se o stěnu,“ řekla jsem a chtěla mu pomoci. Ztuhl, když jsem mu položila ruce na ramena, ale nechal se nasměrovat tak, aby se mohl zády opřít o stěnu jeskyně a udržet se vzpřímený.

„Řekni mi, co se stalo,“ zachraptěl a upřel na mě pohled. Ledová šed' v jeho očích už ztratila modrý lesk, ale zůstala intenzivní.

„Nasedli jsme na Arthura, utekl, a teď jsme v jeskyni.“

„Ne. Řekni mi, jak jsi skončila mimo palác.“

„Aha. Někdo mě strčil přes okraj svatyně.“

V pohledu mu probleskl stín a rána na hrudi se prudce rozzářila. Tvář se mu stáhla bolestí, což ho přimělo zavřít oči.

„Jak se vám to stalo?“ zašeptala jsem a ukázala na jeho hrud'.

„Kdo?“ zasyčel skrz zuby, znovu otevřel oči a upíral na mě planoucí pohled.

„Cože?“

„Kdo tě strčil?“

„Já-já nevím. Asi ta samá osoba, která mi dala do pokoje hada.“

„Najdu ji,“ zavrčel.

„V tomhle stavu těžko. Co se vám stalo s hrudí?“ zopakovala jsem a snažila se na ránu nedívat.

„Reyno Thorvaldová.“

Překvapeně jsem zvedla obočí. Nepamatuju si, že by kdy použil celé moje jméno.

Zírala jsem na něj a nevěděla, co říct. Obličej mu zkřivil vztek a já netušila, jestli je namířený na mě.

„Nacházím se ve stavu, kdy jsem ti odkázán na milost,“ prohlásil chraplavě, „a potřebuju vědět, zda jsi stejně čestná jako tvoje jméno.“

Je mi odkázaný na milost? Tak to je opravdu v háji.

„Mohla jsem vás tam nechat,“ řekla jsem tiše.

Pohled mu zjemněl. „Řekl jsem ti, ať utečeš beze mě. Proč jsi mě neposlechla?“

Zvedla jsem bradu. „Protože jsem stejně čestná jako moje jméno.“ Nic neřekl, a tak jsem pokračovala: „Zachránil jste mi život. Teď zachraňuju já ten váš.“

„A potom, až si nebudeme nic dlužní?“

„Pokud to přežijete, tak uvidíme,“ pokrčila jsem rameny.

Dlouho na mě hleděl a nakonec promluvil: „Síla, kterou jsem potřeboval k zabítí tolika hladových, poškodila moji hůl.“

Podívala jsem se na její pozůstatky. „Poškodila? To je slabé slovo. Rozdrtila ji.“

Pohlédl tím směrem. „Ty... Ty jsi posbírala její úlomky?“

„Myslím, že mi jeden nebo dva chybí. Ale většinu mám. Počkejte, chcete říct, že to nebyli hladoví, kdo poškodil vaši hůl, ale *vy sám*?“

Pomalů přikývl. „Ano. Ta síla hůl přetížila. A když došlo k jejímu zničení, zranil jsem se.“

„Cože?“ vykoktala jsem nevěřicně a pohlédla na černou díru v jeho hrudi. „Tohle vám udělala vaše vlastní magie?“

Za celý život s magií a holemi jsem o ničem takovém neslyšela.

Po tváři mu přeběhl temný stín. „Potřebuju tu hůl nechat opravit, jinak se neuzdravím.“

„Potřebujete Taita?“

„Ano. A své válečníky.“

„Přišli s vámi? Kde jsou?“ Instinktivně jsem se otočila k východu, i když jsem věděla, že jsme v jeskyni sami.

„Ne. Musíme se vrátit do paláce – co nejrychleji.“

Bezděčně mi uniklo pobavené odfrknutí. „Na cestování moc nevypadáte.“

„Moji nepřátelé jsou tam venku. Nebudu tu bez magie čekat, až v téhle zatracené jeskyni umřu,“ zasyčel.

„Hej, já tady nechci být o nic víc než vy. Jestli víte, jak odsud ven, sem s tím.“

„Tohle je moje země. Můj dvůr. Moje hora. Já se starám o ni, a ona se stará o mě.“

Zamrkala jsem na něj. „Praštil jste se do hlavy? O čem to mluvíte?“

Zamračil se, ale otočil hlavu k východu jeskyně, kde jen kousek od runové hranice ležel rozvalený obrovský medvěd. Pískl tichým hlasem a Arthur zvedl hlavu, pomalu vstal a vydal se k nám.

„Uvědom si, že vidíš tajemství, která můj dvůr ukrývá, jen proto, že nemám na vybranou,“ řekl Mazrit, když se medvěd zjevil v jeskyni.

„Nejste jediný, kdo nemá na vybranou, *Vaše Výsosti*,“ odsekla jsem.

Arthur k němu došel, sklonil hlavu a jemně štouchl růžovým nosem do jeho bledé tváře. Princ se chytl jeho srsti a vytáhl se nahoru. Okamžitě z něj vyprchala veškerá zbylá barva a já potichu klela, zatímco jsem mu pomáhala.

„Jste si jistý, že bychom si neměli nejdřív odpočinout? Hladoví možná stále číhají venku a nebylo zrovna snadné udržet vás na tom medvědovi, když jste naposledy omdlel.“

Letmo na mě pohlédl, když jsme ho společně vysadili Arthurovi na záda, nohy měl opřené o medvědivy obří

boky. „Nepůjdeme do lesa. Posbírej prosím věci z mého opasku.“

„Kam jdeme?“

„Posbírej ty věci,“ zopakoval. „Budeme je potřebovat.“

Dala jsem si ruce v bok. „Řekněte mi, kam jdeme, a já vám ty věci vezmu.“

Probodl mě zamračeným pohledem a v očích se mu zablesklo. „U Odinova havrana, ty jsi ale nesnesitelná.“

„Nejsem nesnesitelná. Vlastně je to docela jednoduché. Vy uděláte něco pro mě, já něco pro vás.“

Ztuhl, čelist se mu napjala. „Například že ti zachráním život a ty na oplátku můj?“

Setkala jsem se s jeho tvrdým pohledem a opětovala ho. „Přesně tak.“

„Půjdeme do hory,“ odsekl po vteřině ticha. „Celý Dvůr stínů je protkaný tajnými cestami do paláce.“

V hoře už jsem strávila víc času, než by mi bylo milé, ale cokoli bylo asi lepší než les. Vzpomínka na rozcupovaná těla hladových mě donutila posbírat jeho věci ještě rychleji.

Voror dokázal prolétnout skálou, takže pohyb v hoře pro něj nebude problém. Neviděla jsem ho od chvíle, kdy se princ probral, ale věděla jsem, že je někde blízko a poslouchá.

Podala jsem princovi opasek se všemi váčky.

„Děkuju. Nasedni.“

„Cože?“

„Na Arthura. Je to den cesty a budeme muset často odpočívat. Musíme vyrazit.“

„Jak jste se sem dostal tak rychle, když je to den cesty? A vůbec, jak jste mě našel?“

„Magie,“ zavrčel a zaskřípal zuby. „Teď už prosím nasadni na toho medvěda. To nekonečné množství zatracených otázek mi můžeš pokládat cestou.“

Udělala jsem, co řekl, a vyšplhala za něj na Arthura. Upřímně se mi ulevilo, že už nestojím na zraněné noze, která mě pálila při každém kroku. To mi připomnělo, že sama nejsem úplně ve formě.

Medvěd se dal do pohybu – ne ven z jeskyně, ale hlouběji dovnitř, do hory. Jeho krok byl pomalejší a měkčí než to krkolomné tempo, kterým jsme uháněli předtím, což byla úleva.

S úžasem jsem sledovala, když jsme došli až na konec jeskyně a prošli rovnou skrze skálu.

„Je to iluze,“ zašeptala jsem.

„Ano. V téhle hoře je mnoho průchodů, ale velmi těžko se hledají.“

Jakmile zmizelo poslední světlo z lesa, sevřel mě strach.

Co když se hladoví taky dokážou dostat do hory?

Neměli bychom uvěznění v tmavých skalnatých průchodech ani nejmenší naději.

„Vorore?“ zašeptala jsem, když strach převážil můj původní záměr nechat si jeho existenci pro sebe.

Cítila jsem, jak princ přede mnou znehybněl.

„Kdo je Voror?“

V dálce zaznělo tiché zahoukání a pak mi v hlavě zazněl jeho hlas. „Jsem zde.“

„Jsou blízko nás nějací hladoví?“

„Cítím jen pár poměrně nechutných tvorů, kteří na tomhle místě běžně žijí,“ odpověděl.

S úlevou jsem vydechla. „Díky.“

„S kým to mluvíš?“ zavrčel Mazrit v temnotě, tentokrát hlasitěji.

Povzdechla jsem si. „Stejně byste mi nevěřil, kdybych vám to řekla.“

„Zkus to.“

„Je to... sova.“

Nastalo dlouhé ticho, zatímco jsme se na Arthurově hřbetu kolébali ze strany na stranu.

„Sova?“ ozval se nakonec Mazrit.

„Ano. Sova s...,“ zarazila jsem se a v hlavě se mi ozval Vororův hlas.

„Važ slova, *heimskře*.“

„... s ohromným intelektem a nesmírnou statečností,“ dokončila jsem. „A taky si *myslí*, že jsem idiot.“

„A ty s tou sovou mluvíš.“ Nebyla to otázka, spíš konstatování.

„Ano, když u sebe mám jedno z jejích per.“

Neměla jsem v úmyslu vysvětlovat, že mi ho poslal záhadný fae, a k mému údivu se ani nevyptával.

„Proč se jí ptáš, jestli jsou blízko nás nepřátelé?“

„Předtím taky cítila nebo slyšela hladové přícházet s předstihem. Tvrdí, že má výborné smysly.“

Mazrit zamručel. „Sovy nemají čich.“

„Dovoluju si nesouhlasit,“ poznamenal Voror povýšeně v mé hlavě.

Navzdory všemu mi zacukaly koutky. „No, vy dva si to můžete vyříkat později. Podstatné je, že když Voror říká, že tu žádní hladoví nejsou, tak mu věřím.“

Nedostalo se mi žádné odpovědi, a tak jsme se ponořili do ticha.

Jediné světlo v tunelu pocházelo z jemně žhnoucích stříbrných run v Arthurově srsti.

„Jak dlouho bude taková tma?“ zeptala jsem se. Představa, že bychom tu měli odpočívat, nebo nedej bože slézt z medvěda, mě děsila.

„Nepotrvá to dlouho. Můžeš začít s těmi svými nekonečnými otázkami.“

4. KAPITOLA

REYNA

Zamračeně jsem se dívala do tmy na princova záda. „Na mém místě byste taky měl spoustu otázek,“ poznamenala jsem.

„Odpovím jen na to, co uznám za vhodné,“ odsekl.

„Bezpochyby,“ zamumlala jsem. Vybrala jsem otázku, u které jsem si byla skoro jistá odpovědí, a váhavě začala: „Co by se stalo, kdybych vás v lese nechala napospas osudu?“

Zavrtěl se. „Myslíš, kdyby mě královna našla dřív, než by se hladoví znovu zformovali?“

„Ano.“

„Jsem si naprosto jistý, že by využila příležitosti, na kterou čeká už hodně dlouho.“

Moje podezření, že po sobě ti dva jdou, se potvrdilo. Zamračila jsem se.

„Proč šla za vámi do lesa?“

„Bylo jí divné, že z paláce tak spěchám. Vzbudilo to její zájem.“

Žaludek se mi nepříjemně zkroutil.

Z paláce spěchal kvůli mně.

„Proč vy a vaše macecha nevedete svůj spor otevřeně?“

„Jsem syn svého otce. Dvůr by musel volit strany – a ona ví, že není tak oblíbená, jako byl on.“

„Tak proč ji nesvrhnete?“

S odpovědí si dal načas.

„Má na mě páku.“

To jsem tušila. Byl silnější než ona, nedávalo smysl, že ji trpí.

„Jakou páku?“

„Něco, co já nemám.“

Zadržela jsem nutkání praštit ho do zad.

„To je hodně neurčitá odpověď.“

„A taky jediná, kterou dostaneš.“

Zatnula jsem zuby. Nemůžu čekat, že mi hned vyklopí všechna tajemství.

„Hladoví,“ řekla jsem. „Chtěli mě. Proč?“

„Protože jsi výjimečná.“

Zatajil se mi dech. „Jak?“

„Nevím.“ Jeho odpověď byla tichá, pomalá a já si jen povzdechla. Netušil o mně víc než já sama.

„Nemáš žádné informace o svých rodičích?“

„Už jsem vám říkala, že nemám.“

Podráždění i nepohodlí mi zostřilo hlas.

O svém ne zrovna ukázkovém dětství jsem nikdy nevyprávěla nikomu kromě Lhorise. Už tak jsem byla dost

„jiná“, nemusela jsem ještě přilévat olej do ohně tím, že všichni zjistí, že si nic nepamatuju z dob před tím, než mi bylo, podle mého a Lhorisova odhadu, asi deset.

Moje rostoucí podráždění však zmizelo stejně rychle, jako přišlo, když Arthur zahrnul a vynořil se z tunelu.

Pojmenování „jeskyně“ tomu prostoru vůbec neodpovídalo. Ani „jeskynní síň“. Byl to spíš podzemní les – každý strom, list i potok zářily podivně snovým modrozeleným světlem.

„U všech sudiček, to je krása,“ vydechla jsem, když Arthur kráčet přes travu, která se pod jeho obrovskými tlapy fialově třpytila.

Ze skalního výběžku stékal obrovský, neskutečně působící, tichý vodopád do jezírka s křišťálově čistou vodou a jen o kousek dál se rozkládala malá mýtina, zastřešená kaskádou světélkujících větví smuteční vrby.

Po celém prostoru rostly další stromy – některé známé, duby, tisy, břízy, jiné jako z obrazů. Jejich obrovské buclaté kmeny připomínaly těla hmyzu, tyčící se do výšky několika metrů.

Vzhlédla jsem, neschopná uvěřit, že tohle všechno může být uvnitř hory, ale vysoko nad námi se klenul tmavý skalnatý strop.

Zářící flóra vydávala dost světla, abychom viděli kolem sebe, a když Arthur zastavil u jezírka, rychle jsem z jeho hřbetu seskočila. Bylo to mnohem důstojnější sesednutí než minule, ale jakmile jsem se dotkla země, v noze mi prudce zapulsovalo.

Snažila jsem se ignorovat bolestivou ránu a rychle jsem přešla k vodě. Zastavila jsem se u okraje jezírka

a otočila se k Mazritovi, který na mě shlížel z Arthurova hřbetu.

„Dá se to pít?“

Přikývl. „Ano. Ale pij pomalu, jinak se ti udělá špatně.“

Rozhodla jsem se odpustit si protočení očí. „Myslíte, že nevím, co znamená mít hlad a žízeň?“ zamumlala jsem, než jsem se sklonila a nabrala do dlaní trochu lahodně chladné vody.

Když jsem vypila pár pomalých doušků, otočila jsem se zpět k princovi.

„Chcete taky?“

Vytáhl z opasku prázdný měch od medoviny. „Naplň ho. Sejdeme se na té mýtině s vrbou.“

Jakmile se princ s Arthurem vydali k mýtině, Voror se tiše snesl dolů. Přistál na okraji jezírka a zacvakal zobákem.

„Věděl jsi, že tu něco takového existuje?“ zašeptala jsem.

„Ne. Ale je tu kořist.“ Při mém poplašeném výrazu zamrkal. „Myši.“

„Aha.“

„Vrátím se po jídle,“ řekl a vznesl se zpět do vzduchu.

Jakmile byla čutora plná, pomalu jsem se vydala k mýtině a rozhlížela se kolem. Všude panovalo ticho – žádný šum listů ve větru, žádné pištění myší, o kterých Voror mluvil. Ve vzduchu byl cítit pach země, ale na zemi mezi těmi magicky zářícími rostlinami jsem nespatriła ani smítko hlíny.

Když jsem došla k vrbě, sklonila jsem se pod třpytivým závojem listů. Pod její korunou se země leskla – byla pokrytá hustým kobercem purpurově zelené trávy. Světlo zářilo

jak z listů nad hlavou, tak z půdy pod nohama, takže pod stromem bylo překvapivě jasno.

Mazrit seděl u železného ohniště, Arthur se zvednutými tlapami klidně dřímал za ním. Podala jsem mu měch s vodou a přemýšlela, jestli vypadá tak smrtelně pobledle kvůli mdlému světlu, nebo jestli se na něm podepsala ta jízda.

„Arthure,“ pronesl Mazrit chraplavě. „Prosím.“

S obdivem jsem sledovala, jak se medvěd znovu vztyčil na zadní. Runy v jeho srsti zazářily, vytryskly z ní a spojily se do nádherného štítu ze stříbrného světla. Ten se zatočil ve vzduchu a vzápětí se rozlil v ochrannou kupoli kolem stromu. Na zemi jsem zahlédla známé ožehnuté značky – drobné runové linky v dokonalém kruhu.

Jakmile bylo hotovo, Arthur se sesunul zpět na všechny čtyři, obešel kmen, složil se k zemi a zavřel oči.

„Jak dlouho ten štít vydrží?“ zeptala jsem se.

Mazrit se na mě podíval. „Dokud budu naživu. Jsme spojeni.“

„Aha. Takže i když máte rozbitou hůl, medvěd může používat magii?“

„Jediné kouzlo, které umí, je ten štít. Ale ano.“

Zadávala jsem se na obrovské, spokojeně oddechující zvíře. „Nevěděla jsem, že fae můžou mít magické mazlíčky.“

Mazrit tiše zavrčel. „Ať tě raději neslyší, že ho nazýváš mazlíčkem. A většina fae to neumí. Jen členové královských rodin. Tenhle dar jsme dostali od bohů, než zmizeli.“

Zalovil v jednom ze sáčků ve svém opasku, cosi vyndal a podal mi to. „Rozdělej oheň. Použij tohle.“

Vzala jsem si od něj malou věc z kamene a pohlédla na kovové ohniště před sebou. „Vím, že si tu o mně každý myslí, že jsem hloupá, ale za prvé v ohništi není žádné dřevo ani uhlí a za druhé rozdělovat oheň pod stromem mi nepřípadá jako zrovna dobrý nápad. Uniká mi něco?“

„Na zadní straně zápalníku je malá spoušť,“ vysvětlil klidně. „Přilož ji k té tekutině na dně. Stromu se nic nestane.“

Pokrčila jsem rameny a udělala, co mi řekl. Jakmile jsem stiskla malou páčku, z konce kamene vyšlehl drobný plamínek a tmavá tekutina na dně mísy vzplála oranžovým plamenem. Ucukla jsem rukou, ale během několika vteřin se v ohništi rozhořel skutečný, tančící oheň.

Jakmile se objevil nový zdroj světla, magická záře rostlin kolem nás trochu pohasla.

„Jak...“ Zamračeně jsem ukázala na strom a pomalu se rozhlédla. „Jak to, že to nevadí?“

„Nikdo nedokáže spát při tak jasně modrém světle,“ zabručel princ.

„Co je tohle za místo?“

„Posvátné místo.“

Nemohla jsem nesouhlasit. Měkká zem, čistá voda a teplo, ani jsem nemohla doufat ve víc.

„Jak dlouho tu zůstaneme?“

„Potřebuju pár hodin,“ odpověděl tiše a já přikývla.

Záměrně jsem si sedla na druhou stranu ohně než on a udělala si co největší pohodlí.

Díval se na mě přes plameny. „Nejsi hloupá. Jsi vzdorovitá. To je rozdíl.“

„Opravdu?“

„Ano. Vzдор je volba. Hloupý člověk ji nemá.“

Zúžila jsem oči, ale mlčela.

Měl pravdu. Nebyla jsem hloupá. A vzдор jsem si volila vědomě, protože většinu života to byl jediný způsob, jak mít alespoň kousek kontroly nad fae, kteří mě vlastnili. Jediný záchvěv odporu uprostřed nekonečného věznění.

Když jsem neodpověděla, znovu promluvil.

„Odlákali mě od svatyně falešnou zprávou o nájezdu, abys zůstala sama a nechráněná.“

Při vzpomínce na zahalenou postavu a pád z výšky jsem se otřásla. Přitáhla jsem si kolena k hrudi.

„Kdo vás odlákal?“

„Nevím. Zpráva prošla přes mnoho příslušníků klanů a stráží. Úmyslně. Aby se ztratil zdroj.“

„Aha.“

„Neviděla jsi vůbec nic z toho, kdo tě shodil?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Byl v kápi.“

„Použil magii?“

„Neřekla bych.“

Na jeho tváři se mihla zlost a po chvíli se znovu ozval: „Jak jsi ten pád přežila?“

„Voror. Strčil do mě tak, že jsem dopadla na hromadu vodního mechu, a tím zbrzdil můj dopad.“

Jeho hlava se nepatrně naklonila. „Tvoje sova ví o svatyni? Jak se tam dostala, aniž bych o tom věděl?“

„On... umí létat skrz skálu. A sleduje mě.“

Zamračil se, nadechl se k odpovědi, ale bolestí sebou trhl.

„Začínám být velmi unavený,“ vydechl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dvůr touhy a zlata.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.